

Andragendet er saalydende:

„Undertegnede, Enke efter den den 19de Marts 1872 afdøde Stabssergent af Forpleiningskorpset, fungerende Regnskabsfører ved Munderingsdepotets Tilskjærerværksted, Peter Andreas Andersen, tillader sig herved underdanigst at ansøge det høie Finantsudvalg, om der maatte blive mig tilstaaet en Pensionsforhøielse, samt om der maatte blive mig tilstaaet Pension for det Tidsrum af 6 Aar der hengik fra min Mand's Død (1872) og indtil det Aar (1878), da der blev bevilget mig en Pension af 100 Kr. aarlig. I April 1872 ansøgte jeg Finantsministeriet om Pension og blev ogsaa anvist en midlertidig Understøttelse af Invalidforsørgelsen, stor 68 Kr. aarlig; da dette Beløb, uagtet al min Glid, kun støttede mig saa ringe, ansøgte jeg i Oktober 1874 Krigsministeriet om at bevirke mig tilstaaet en fast Pension, hvilket imidlertid blev afflaaet, ligesom jeg heller ikke var heldigere med en i December 1874 sendt Ansøgning til Rigsdagen. — Som Følge heraf tillod jeg mig at henvende mig til det høie Finantsudvalg med en Ansøgning dateret 17de November 1876. Til Motivering af mit Andragende tillod jeg mig at anføre: Min Mand, der er født i Februar 1823, blev i sin tidlige Barnealder overgivet til 3 Slægtninge, som stedse levede sammen, og som samtlige med opfrende Godhed traadte ham i Forældres Sted. Efterhaanden som disse Slægtninge, der en Gang vare formuende ældedes, blev deres pekuniære Aar, ved uheldige Eiendomshandler, forværrede saaledes, at min Mand, da han i Marts 1849 traadte i Tjeneste paa Munderingsdepotet, den Gang „det militære Varedepot“ alvørligt maatte begynde at tænke paa Opfyldelsen af de Forpligtelser, som indeholdes i Gjengjælden af modtagne Beljærninger. Hans Slægtninge vare da i en Alder af omtrent 60 Aar, altsaa udover den Periode, da der kan være Tale om Selverhverv, og da samtidig dels megen Sygdom og dels endelig Dødsfaldene med de deraf flydende Begravelsesomkostninger indtraf, toge Forpligtelserne i et Tidsrum af omtrent 20 Aar et saadant Omfang, at min Mand saa sig hildet i en betydelig Gjæld, som har tyngt haardt paa os i vor Ægtestand, ligesom Gjælden ogsaa hindrede ham i at sikkre mig en Livrente. Naar han derfor ved sin Død ikke efterlod sig andet end Gjæld, da har dette altsaa i Henhold til det Foranførte sin Grund i tvingende, agtværdige Aarsager, og kan vistnok ikke betegnes som Følgerne af en uagtværdis, letfindig Levevis, der ingen Paaskjønnelse fortjener. Hvad hans øvrige Forhold angaar, skal jeg tillade mig at bemærke. Som ovenanført traadte min Mand i Tjeneste paa Munderingsdepotet i Marts 1849 og har altsaa tjent Landetaten i ca. 2½ Aar, hvilke, hvis han strax havde haft enten tgl. Udnævnelse eller Udnævnelse som Underofficer, vilde have været at regne for ca. 26 Aar, da Krigsaarene efter Pensionsloven regnes dobbelt. I denne lange Periode har han haft mange Foresatte, som Alle have givet ham de bedste Vidnesbyrd, saavel for Forretningsdygtighed som for personlig Hæderlighed. I sin lange Tjenestetid har han haft mange forskjellige og betrøede Forretninger, og skal jeg her særlig nævne, at han i en længere Aarække har været overdraget Regnskabsføringen ved Depotets Tilskjærerværksted, ligesom han ogsaa har haft meget anstrengende Perioder at gjenemmaa, der f. Ex. ikke kunne henføres til de to sidste Kriges Krigsaar alene, men der ved en Anstalt som Depotet altid mærkes flere Aar efter Krigen. Ved Forpleiningskorpsets Oprettelse i 1868 blev han optaget i dette som Stabssergent af ældste Klasse, og formelt fra dette Tidspunkt skriver sig hans Pensionsberettigelse; da en Underofficer nu imidlertid skal have tjent i 20 Aar, inden han kan tilstaaes Pension, og min Mand kun har tjent i ca. 4 Aar som saadan, skulde han altsaa strengt taget være afftaaret fra den Paaskjønnelse for lang og tro Tjeneste, som indeholdes i Pensioneringen, fordi han før 1868 ikke har staaet som Underofficer eller haft kongelig Udnævnelse. Jeg kan ikke tænke mig et saadant Misforhold, begrundet paa en formel Mangel, hvorpaa han ingen Indflydelse har kunnet have, og dette saameget mindre, som hans Tjeneste jo dog har haft samme Betydning for Staten, som den, der er udført af de ham ligestillede Funktionærer, der umiddelbart fra deres Indtrædelse i Militæretaten have haft deres Underofficers-Udnævnelse at støtte sig til — et Ræsonnement, som man jo ogsaa tildels har anerkendt ved at hde mig en midlertidig Understøttelse. Da min Mand i sin Tid traadte i Landetatens Tjeneste var det selvfølgelig med Tanken om at opnaa kongelig Udnævnelse, hvad der jo ogsaa til forskjellige Tider af en Del af hans Foresatte blev stillet ham i Udsigt og ydermere ansporede hans Tjenesteiver, hvorved min Pension altsaa vilde være bleven helt anderledes. Haabet bristebe fuldstændig ved hans Indrangering som Underofficer i Forpleiningskorpset, da dette blev oprettet i 1868. Naar jeg derfor, støttende mig paa det Foranførte, giver mig den store Drifflighed paany at henvende mig til det høie Finantsudvalg, da er det i Troen paa, at